

Filipeni Capitolul 3

În capitolul 2 avem tema principală a acestei Epistole și anume, să avem același fel de gândire ca și Isus Hristos. În umblarea noastră aici pe pământ trebuie să se vadă aceiași comportare, aceiași blândețe, aceiași smerenie pe care Domnul Isus a arătat-o pe drumul Său care a sfârșit pe crucea îngrozitoare de pe Golgota. »Felul acesta de gândire să fie în voi.« Dar cum este posibil să ai felul de gândire al lui Hristos? Capitolul cu care ne ocupăm ne dă răspunsul la această întrebare.

Pavel putea să spună: gândul care era în Isus Hristos să fie și în voi - și câți oameni sunt pe pământ care aspiră să fie asemenea lui Hristos, să-L urmeze, să meargă pe același drum pe care a mers El! Sunt mulți creștini cu numele care cunosc pe Domnul Isus în felul lor și Îl iubesc, care au dorința sinceră în inimă să arate ceva din felul de gândire al Lui, să arate aceiași dragoste față de oameni și cu toate acestea eșuează într-un mod așa de îngrozitor, că Dumnezeu le va spune în cele din urmă: nu v-am cunoscut niciodată. Dar nu numai creștinii cu numele eșuează. Sunt mulți credincioși adevărați care doresc cu toată inima să aibe felul de gândire al Domnului Isus și cărora le lipsește puterea spirituală să realizeze aceasta. Ei cântă cântări ca aceasta: »Doresc să fiu asemenea lui Isus, așa de smerit și așa de bun ... Oh, eu nu sunt ca El«. – Ei cântă cu toată convingerea. De ce nu au putere?

De fapt cântarea este periculoasă, căci conține de multe ori cuvântul »eu«, sau »mie«. Slăbiciunea care se deduce din cântare nu constă în faptul că noi ne asemănăm prea puțin cu Domnul, ci în faptul că ne preocupăm prea mult cu noi înșine și cu nereușita noastră. Nu este bine dacă ne preocupăm cu slăbiciunea noastră spirituală? Nu, dacă inima este umplută de eul propriu, atunci nu mai este posibil să fie umplută cu Domnul Isus. De aceea este foarte important să vedem unde se găsește adevărata putere. De aceea este nevoie să știm mai mult, nu numai că Domnul Isus a trăit pe pământ. Desigur, viața Lui este un exemplu pentru noi, pe care trebuie să-l urmăm. Aceasta înseamnă că noi trebuie să avem felul de gândire pe care l-a avut El în timpul vieții Sale pe pământ. Acest fel de gândire l-a dus la moarte pe cruce. Dacă vrem să urmăm cu adevărat pe Domnul Isus pe drumul Său, atunci este necesar să știm unde este și ce este Domnul Isus *acum*. Trebuie să știm nu numai că El a suferit crucea, ci și că a înviat și este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Aceasta ne învață capitolul 3. Capitolul 2 ne solicită să avem gândul care l-a avut Domnul aici *pe pământ*. În capitolul 3 găsim răspunsul la întrebarea, unde găsim puterea ca să posedăm realmente acest fel de gândire: privind la Domnul Isus proslăvit în cer, la locul pe care Domnul Isus îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu. Numai prin aceasta putem primi puterea pentru drumul nostru. Și dacă cu adevărat nu avem nici-o altă dorință (așa cum are apostolul aici), decât numai aceea să cunoaștem pe acest Isus proslăvit, atunci nu suntem preocupați cu noi înșine și nici nu vom cânta: oh, eu nu sunt ca Isus. Ce rol va mai avea atunci acest »eu«? Dacă inima este umplută cu Domnul Isus, atunci nu vor lipsi roadele pe care Dumnezeu dorește să le vadă la noi. Atunci nu noi înșine vom fi aceia care le constată în primul rând, ci alții. Dacă cu adevărat nu avem o altă dorință, decât aceea de a fi umpluți de Domnul cel proslăvit, atunci restul vine de la sine.

Unde este deci greșeala? Greșeala constă în aceea că noi ne bucurăm prea puțin în Domnul și suntem îngrijorați mai mult de noi (versetul 1). Greșeala este că noi vrem să ne preocupăm cu Domnul Isus, așa cum a fost El aici pe pământ și să-L urmăm făcând ca El, dar ne bucurăm prea puțin în El, de ceea ce este El acum. Noi nu putem avea părtașie cu El, așa cum a fost El aici pe pământ. Dacă ne bucurăm în El, atunci o facem în Domnul proslăvit în cer. În aceasta este puterea noastră. Ca să înțelegem aceasta trebuie să știm ce a fost crucea. Slăbiciunea multor creștini cu numele constă în aceea că ei vor cu adevărat să fie ca Isus în viața Sa pe pământ, dar nu vor să cunoască crucea. Am citit despre ei că sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos (versetul 18). Ei se numesc probabil prietenii Lui, dar sunt dușmanii crucii Sale. Cum se face că așa de mulți credincioși, care sunt bine intenționați, nu au putere spirituală? Deoarece ei nu privesc mai departe de cruce și nu sunt conștienți că Domnul a înviat și a fost proslăvit și că El, așa cum este

acum acolo în cer, trebuie să fie totul pentru inima lor. Atunci toate problemele lor se vor rezolva de la sine. Suntem noi suficient de preocupați ca să știm ce înseamnă că Domnul Isus este acolo sus? Ce urmări are faptul că El este la dreapta lui Dumnezeu? Aceasta este esența poziției creștine pe care noi o ocupăm. Citim în Epistola către Romani că Domnul Isus mijlocește acolo pentru noi (cap. 8, 34), tot așa și în Epistola către Evrei (cap. 7, 25). Vedem ce face El acolo sus atâta timp cât noi suntem pe pământ. În Epistola către Efeseni este descris marele privilegiu că noi am fost uniți cu Hristos și în El avem un loc în locurile cerești (cap. 2, 6). În Epistola către Coloseni vedem că El este Capul în cer, iar noi suntem mădulele pe pământ și că noi trebuie să ne ținem strâns de El și să vedem că tot ce avem nevoie avem în El (cap. 2, 19; 3, 1-3). Însă aici în Epistola către Filipeni ne este prezentat gândul că în umblarea mea aici în pustie eu trebuie să fiu umplut la fiecare pas cu dorința după El. Aici nu este vorba în primul rând de ce face El pentru mine, ci de cine este El. Nu este vorba de faptul că eu am un loc în cer, ci că eu, dacă vreau în umblarea mea pe pământ să am putere pentru a umbla, trebuie să fiu umplut cu ceea ce este El acum în cer. Aceasta este puterea noastră. Desigur, capitolul 2 merge mai departe. Felul de gândire este mult mai important, dar dacă nu avem puterea pentru a realiza acest fel de gândire, atunci nici felul de gândire nu va exista. De aceea găsim aici unde este izvorul de putere.

Ca să facă mai clar aceasta, apostolul a trebuit să atenționeze cu privire la dușmanii mulți ai crucii care erau în zilele acelea și care sunt și în zilele noastre. Dacă numai pe jumătate am înțeles ce influență mare are iudaismul, nu numai în zilele apostolului, ci și în timpul nostru, atunci vom înțelege de ce așa de mulți credincioși au putere mică. Nu este vorba aici în primul rând de forma exterioară de prezentare (îmbrăcăminte, clădiri, ceremonii, organizații), ci de gândurile și atitudinea lor față de cruce. Cât de mulți credincioși sunt în țară care nu pot să vorbească despre altceva, decât numai despre păcatele lor și despre condamnarea lor dreaptă. Crezi că ei vor primi vreodată putere spirituală? Nu vom primi putere spirituală dacă ne vom preocupa cu starea noastră naturală, sau cu păcatele noastre. Unii credincioși au mers probabil mai departe, și spun că noi trebuie să ne pocăim în fiecare zi și în fiecare zi să ne curățim de păcatele noastre în sângele Domnului Isus. Aceasta nu este altceva decât o formă iudaică de dezonorare a lui Dumnezeu și aceasta îndepărtează puterea din umblarea și din lucrarea noastră. Este o dezapreciere a atotsuficienței lucrării lui Hristos și a proslăvirii Sale în ceruri, ca răsplătă a lucrării Sale. Dacă ai văzut numai ceva din slava Domnului Isus, pe care o are acum în cer, atunci vei vorbi despre acești iudaizanți tot așa ca și Pavel. Atunci vei spune: »Păziți-vă de câinii aceia!« (versetul 2). Ce expresie dură! Nu este o caracterizare frumoasă a acelor care de asemenea se numesc creștini. Aici nu este vorba de iudei, ci de creștinii care introduceau învățătura iudaică printre credincioși. Dar dacă am văzut că Domnul Isus a fost proslăvit, așa cum Pavel L-a văzut pe drumul său spre Damasc, vedem atunci cât de josnice și de mișele sunt încercările de a diminua valoarea crucii Sale, a învierii și proslăvirii Sale. Căci tot ce vine din fire a fost definitiv nimicit pe crucea Domnului Isus. Și oricine vrea să dea valoare lucrurilor care vin din fire, lezează prin aceasta crucea Domnului Isus.

Pavel spune: »Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este de folos« (versetul 1). Dacă va trebui să vă spun de mai multe ori, mie nu-mi este greu. Vouă vă dă siguranță, căci vă apăra (dacă vedeți care sunt gândurile lui Dumnezeu cu privire la această temă) de atacurile acelor câini, ale acelor seducători răi, lucrători răi. El continuă: »Păziți-vă de scrâjilații aceia!« De fapt este un cuvânt de muștrare. Acești iudaizanți predicau tăierea împrejur printre creștini. Ei spuneau totodată: vedeți, acum ați fost tăiați împrejur în Hristos; aceasta este foarte frumos. Așa cum se spune în Coloseni 2: »În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești« (versetul 11). Cât de frumos ar fi dacă această tăiere împrejur făcută în interior ați pecetlui-o și ați consolida-o cu tăierea împrejur făcută la exterior, în felul acesta veți purta la exterior un semn că aparțineți cu adevărat lui Hristos. În realitate este un atac periculos îndreptat asupra lucrării Domnului Isus. Nu este o tăiere împrejur, ci este o scrâjilare. Aceasta

înseamnă de fapt o tăiere în două. Ei nimicesc tot ce a realizat Hristos, prin aceea că introduc din nou acele practici vechi. Desigur, Dumnezeu Însuși a introdus tăierea împrejur, însă ca o imagine a ceea ce urma să vină. Era o practică care arăta spre ceea ce era spiritual în ea. După ce Domnul Isus a venit, această practică nu își mai avea rostul. Cum este posibil ca după ce a venit realitatea, să te ții strâns de model, de acel simbol, care era tăierea împrejur? Pavel spune în Romani 2, 28: »Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne (aceasta nu este nicidecum tăiere împrejur, ci este scrâjilare, care constă numai dintr-o formă exterioară, fără conținut spiritual). Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă«; aceasta este tăierea împrejur făcută în interior. Dumnezeu vrea adevărul în inimă, nu lucruri de exterior. Când realitatea, Hristos, nu venise încă, Dumnezeu a dat forme. Prin modele a arătat ce urma să vină. După ce însă a venit ce trebuia să vină, cine mai voia să se țină de lucrurile care erau umbra a celor ce urmau să vină? Nu, spune Pavel, adevărata tăiere împrejur suntem noi. Da, și voi, filipenilor, voi sunteți »neamuri« netăiate împrejur, dar noi, iudei și neamuri, care suntem un trup în Hristos, suntem înaintea lui Dumnezeu adevărata tăiere împrejur, aceea a inimii, în Duhul. Despre aceasta este vorba aici.

Care sunt semnele caracteristice ale acestor oameni? Aici sunt numite trei semne caracteristice, și dacă le vom analiza vom vedea că în toate privințele sunt în opoziție cu scrâjilarea acestor creștini cu numele iudaizanti. În primul rând: noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu. Ce contrast! În Vechiul Testament Duhul lui Dumnezeu nu locuia în cei credincioși, din această cauză fiecare detaliu al slujbei trebuia descris. Toate ceremoniile și practicile slujbei divine trebuiau să fie fixate potrivit voinței lui Dumnezeu. Cât de mulți sunt și astăzi care doresc aceste practici vechi și de aceea au introdus sacramente, prescripții bisericești și liturghii, prescriind totul foarte detaliat. Prin aceasta se nesocotește marea realitate că Duhul Sfânt locuiește astăzi pe pământ în Adunare. Căci unde Duhul Sfânt este în cei credincioși, acolo nu este nevoie de prescripții. Căci Duhul Sfânt care este în ei știe cum ei trebuie să slujească lui Dumnezeu. El le poate ajuta și îi poate conduce în slujba pentru Dumnezeu. Atunci se slujește lui Dumnezeu nu prin rânduieli și forme. Un israelit putea să respecte exact formele date de Dumnezeu, și cu toate acestea putea să aibe o inimă care nu era născută din nou. Tot așa este și în creștinismul bazat pe liturghii. Dimpotrivă, noi putem să slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu. Unul dintre lucrurile cele mai îngrozitoare în istoria creștinismului este că prin reîntoarcerea la slujirea prin forme s-a împiedicat acțiunea liberă a Duhului în mijlocul credincioșilor. Prin aceasta s-a distrus una din trăsăturile de viață ale creștinismului și s-a reîntors la iudaism. Observi tu că aceste cuvinte nu au fost scrise în zadar? Noi slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, iar Duhul care este în mijlocul nostru știe cum trebuie noi să slujim lui Dumnezeu, prin ce poate Dumnezeu să primească ce I se cuvine.

În al doilea rând: »Ne lăudăm în Isus Hristos«. Și aceasta este o diferență mare. În ceea ce au făcut iudeii din slujba lor pentru Dumnezeu era numai firea în care se lăudau. Când cineva respectă exact rânduielile lui Dumnezeu, cine este atunci cel care primește cinstea? Numai firea, numai propriul eu. Dar aceasta nu este semnul caracteristic al unui creștin. Creștinul se laudă numai în Isus Hristos. Iar Duhul din el nu vrea altceva, decât să pună pe Isus Hristos înaintea inimii lui. El ia din »ce este al Lui« (din slava Sa), ca să ne-o vestească și prin aceasta să umple inimile noastre (Ioan 16, 14). Acolo unde firea și eul sunt pe prim-plan, acolo nu este o slujbă adevărată pentru Dumnezeu. Acolo este o formă de slujire, o slujire egoistă. În al treilea rând: »și nu ne punem încrederea în lucrurile pământești (sau: carne)«. Aici este singurul loc din Epistola către Filipeni unde se vorbește de »lucrurile pământești« (de carne/fire). Este foarte important să înțelegem sensul cuvântului folosit în locul acesta. Carnea nu este prezentată aici ca fiind sediul poftelor și patimilor noastre. Desigur, este ceva îngrozitor când cineva trăiește în poftele și patimile firii sale. Dar aici nu este vorba de păcatele firii, ci de presupusa »neprihănire« a firii, de așa-zisele caractere bune ale firii. Ești tu un necredincios care spune: eu sunt un păcătos, știu că sunt vinovat înaintea lui Dumnezeu, atunci îți spun: pentru tine mai există speranță. Căci acesta

este singurul cuvânt înțelept pe care Dumnezeu îl aude de la un om: când omul spune, sunt un păcătos. Dar dacă te lauzi cu faptele de neprihănire ale firii tale, atunci pentru tine, vorbind omenește, nu mai este nici-o speranță, numai dacă vei fi doborât la pământ, așa cum a fost Pavel pe drumul spre Damasc. Aici este vorba de »ce ste bun« în fire. Aici nu este vorba, ca în Romani 1, de oamenii care s-au stricat și pe care Dumnezeu i-a lăsat în patimile lor. Aici este vorba de oameni, ca aceia care sunt descriși în Romani 2, de predicatori de morală, care se simt mai presus de mulțimea poporului și spun: este îngrozitor ce fac acești oameni răi. Sunt oameni ca Buddha, Mohamed și Confucius, care vestesc altora morala și învață ca omul să nu se lase târât în poftă. Una din învățăturile principale ale budismului este aceea, că omul trebuie să învețe să-și stăpânească poftele. Acești oameni predică »neprihănirea« firii și se laudă cu neprihănirea proprie. Dar Pavel spune în Romani 2: »Așa dar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur« (versetul 1). Dacă te-ai vedea în lumina lui Dumnezeu, atunci ai vedea că ești tot așa de vinovat și vrednic de condamnat ca și ceilalți oameni, chiar dacă ai văruit cu grijă și nu se vede clar în afară. Nu, atunci când firea devine evlavioasă este mult mai periculos ca atunci când păcatele firii izbesc privirea. Este vorba aici de tot ce firea poate să dea la iveală ca fiind bun, neprihănire, realizări, fapte bune. Dacă a existat cineva care putea să vorbească despre acestea, atunci acela a fost apostolul Pavel.

Cineva ar putea spune: probabil că Pavel nu este autorizat să vorbească în privința aceasta, probabil că nu știe din experiență ce este firea, și de aceea condamnă cu atâta ușurință; dacă ar ști câte lucruri bune sunt în fire, n-ar face aceasta. – Desigur, acești iudaizanți nu au zis că firea este fără păcat. Și ei știau că în fire existau plăceri și poftă și că Domnul Isus a trebuit să moară pentru ele. Dar ei spuneau: să nu aruncați copilul odată cu apa din cadă. Să nu aruncați în aceeași oală ce este bun într-un om cu ceea ce este rău. Sunt atât de multe lucruri bune în iudaism! Aparent aveau dreptate. Ei spuneau: Dumnezeu Însuși a dat aceste forme. El le-a instaurat. Dacă noi le dăm la o parte așa de simplu, atunci noi nu mai putem vedea binele pe care alții l-au făcut în lumea aceasta. De ce să punem de-o parte înțelepciunea grecilor? Noi nu trebuie să neglijăm credința creștină; dar nu o putem noi vedea în legătură cu toate celelalte lucruri bune care se găsesc?

Da, spune Pavel, vă cunosc. Și eu am gândit la fel. »Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult« (versetul 4). Înainte ca să cunoască pe Domnul Isus, Pavel a posedat în starea sa naturală tot ce putea să-l facă pe om mândru. Primul lucru pe care el îl numește aici este: »tăiat împrejur a opta zi«. El a fost anexat la legământul lui Dumnezeu. Aceasta era un privilegiu deosebit. Prin aceasta se deosebea de restul oamenilor de pe pământ, care nu aparțineau acestui legământ. A fost adus pe locul unde Dumnezeu putea să reverse binecuvântările Sale. În afară de aceasta era »din neamul lui Israel«. Aparținea poporului ales al lui Dumnezeu, despre care Dumnezeu a spus: acest popor este, cei drept, cel mai mic, dar Eu îl iubesc și dintre toate popoarele l-am ales ca proprietate a Mea, ca să-Mi fie sfânt. Eu îi voi da un loc minunat în țara Canaan. Nu putea Pavel să se laude cu multe lucruri? În ceea ce privește descendența sa, a primit cele mai mari privilegii din partea lui Dumnezeu. Era »din seminția lui Beniamin«; nu dintr-una din semințiile slujitoarelor lui Iacov, ci dintr-o seminție al cărei tată era un fiu al Rahelei, soția iubită a lui Iacov, seminția care a dat naștere primului împărat al lui Israel. Avea motive să se laude în carne. Era un »evreu din evrei«, ceea ce în înțelesul cuvântului înseamnă unul care a ajuns de cealaltă parte a Iordanului. Aparținea unui popor care prin intervenția minunată a lui Dumnezeu a trecut prin Iordan și a ajuns în țară, în țara păzită de Dumnezeu și pe care a făcut-o punctul central al pământului!

Ce privilegii! Nu se poate spune că Dumnezeu este de partea ta, atunci când El dă astfel de binecuvântări unui om? Dar aceasta nu este totul: »În ceea ce privește Legea, fariseu.« Fariseii spuneau despre restul poporului: »Dar poporul acesta, care nu știe Legea, este blestemat« (Ioan 7, 49). Aceasta înseamnă că existau mulți oameni care erau israeliți, beniaminiți, evrei, dar cei mai mulți din ei nu cunoșteau Legea. În mijlocul acestui popor Pavel ocupa un loc deosebit. El însuși spune în Faptele Apostolilor 26, 5 că a trăit »după cea mai îngustă partidă a religiei

noastre, ca fariseu«. Fariseu înseamnă »pus de-o parte«, acela care s-a despărțit de poporul păcătos și s-a dedicat în mod deosebit lui Dumnezeu. În timpul când a luat naștere partida a existat multă neglijare a Legii. Dar acești farisei au cercetat Legea lui Dumnezeu și tradiția, le-au păzit și apărat înaintea mulțimii indiferente a poporului. Au prezentat Cuvântul lui Dumnezeu pe cât s-a putut de exact, ca să-l apere de toate pagubele care îi puteau fi aduse de către alții. Ce loc avea Pavel! Aparținea acestei grupe alese din mijlocul unui popor ales. Dar aceasta nu era totul. Cine dintre farisei era așa de plin de râvnă ca și Pavel? În Galateni 1, 14 putea spune că era mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulți din neamul său. Nimeni nu a pășit așa plin de zel împotriva creștinilor, care, după părerea lui, batjocoreau Numele lui Dumnezeu și dezonorau Numele Lui urmând pe un batjocoritor. Nimeni dintre farisei nu a fost mai plin de râvnă pentru Dumnezeu ca el, ducând oamenii la închisoare, biciuindu-i și omorându-i. Cine în râvna lui a făcut atât de mult ca Pavel? Da, tu poți fi un fariseu, dar prin aceasta nu vei fi atât de plin de râvnă ca Pavel.

Probabil cineva va spune: Pavele, nu a existat ceva în care să fi încălcat Legea? Tu, cel care ești foarte atent la tot ce spune Legea, nu a fost un moment când această Lege te-a condamnat? Acum urmează ultimul lucru și cel mai înalt. Acest Pavel putea să spună că această Lege, pe care a dat-o Dumnezeu poporului, era pentru el o oglindă. Și atunci când s-a uitat în oglindă - și a făcut-o des, cunoștea această Lege ca nimeni altul, a învățat la picioarele lui Gamaliel -, putea spune: »cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.« Nu exista nici-un punct în care Legea îl putea acuza. Înțelegem noi dimensiunea lucrurilor prezentate aici? Catehismul Heidelberg spune: »Prin ce cunoști tu nenorocirea? Prin Legea lui Dumnezeu.« Dar Pavel nu a recunoscut nicidecum nenorocirea sa din Lege. Dimpotrivă, când s-a așezat cu starea sa naturală înaintea oglinzii acestei Legi, a putut spune - și nimeni nu a putut spune mai bine decât Pavel, căci nimeni nu a cunoscut-o mai bine decât el - că în ceea ce privește Legea și neprihănirea care se obținea prin împlinirea acestei Legi, era fără vină. Vezi tu cu ce se poate lăuda carnea? Vezi tu cum acest om, măsurat cu etaloane omenești, era cel mai bun om dintre toți? Nu exista nimeni care se putea bate cu palma pe umeri mai mult decât Pavel. Un popor ales, o partidă (sectă) aleasă, o râvnă deosebită, și în mijlocul acestora era unul fără vină în ceea ce privește neprihănirea care se capătă prin Lege, ceea ce probabil nu se putea spune despre nimeni altcineva.

Însă acum vine marea schimbare. Când acest Pavel pe drumul spre Damasc a venit în atingere cu Isus Hristos și când a strălucit slava Domnului glorificat, acest Pavel, cel mai bun dintre toți oamenii, ajunge la concluzia că el este cel mai mare păcătos! Vezi tu unde se găsește puterea noastră? Vezi tu unde trebuie să începi, înainte ca să te poți gândi la umblarea creștină? Ai avut tu o astfel de »viziune«, un astfel de tablou al lui Hristos cel proslăvit? Probabil nu pe drumul spre Damasc. Aceasta nici nu este necesar, căci tot ceea ce s-a descoperit cu privire la Domnul cel glorificat găsim în Noul Testament. Cunoști tu pe acest Domn proslăvit? Atunci vei ști că nu te poți aștepta la nimic bun de la fire, din cauza naturii ei păcătoase. Dar nici - și aceasta este învățătura cea mai importantă de aici - cele mai mari privilegii, cele mai »bune« lucruri ale cărnii (căci descendența nobilă, de exemplu, nu este ea un mare privilegiu în sine însuși?) nu au valoare înaintea lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu are nici-o valoare dacă tu aparții unei comunități alese, sau unei grupări religioase deosebite. Pentru Dumnezeu nu înseamnă nimic faptul că până acum ai avut o viață bună. Descendența ta privilegiată, activitățile și faptele tale religioase bune, tot ce ai obținut în viață și de care ești mândru - nu este vorba aici de păcatele tale, ci de ce este de valoare - dispar în neant în momentul când ai cunoscut pe Isus Hristos ca Omul proslăvit în ceruri. Pe drumul spre Damasc, Pavel a căzut cu fața la pământ și a zis: »Ce să fac, Doamne?« (Faptele Apostolilor 22, 10). Acum totul s-a schimbat. Obiceiurile nu mai determină felul lui de a umbla, descendența sa este acum lipsită de importanță, Legea nu mai este firul călăuzitor în viața sa, ci acum este valabil: »Ce să fac, Doamne?«

Acum întâlnim felul de gândire despre care am citit: »Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste

lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.» (versetele 7, 8a). Tot ce a enumerat apostolul erau câștig curat. Nu este ca și cum am putea spune: dacă te uiți cu atenție, nimic nu are valoare reală. Căci tot ce am enumerat eu au fost date de Dumnezeu; nu au fost din partea oamenilor. Și totuși Pavel spune: *odinioară* a fost câștig, fără îndoială; dar când am cunoscut pe Domnul Isus, au fost o pierdere. Aici nu se spune: au devenit fără valoare. Ar fi putut spune: nu mai au nici-o valoare pentru inima mea, nu mă mai atrag. Nu, el spune: este pierdere. Căci dacă am venit în contact cu Isus Hristos și aceste lucruri mai ocupă un loc în inima și viața mea, dacă mă mai bizui câtuși de puțin pe descendența mea, dacă mai încerc să aduc ceva din Lege și din porunci în viața mea, atunci prin aceasta micșorez ceea ce Isus Hristos mi-a arătat din persoana Sa. Atunci sufer o pierdere. Care este deci rezolvarea? Să dăm la o parte toate avantajele cărnii noastre. Aceasta nu era o izbucnire în clocot din partea apostolului; ne-am fi așteptat să fie așa atunci când a văzut slava Domnului și a căzut înaintea Lui. Da, am fi putut înțelege dacă ar fi zis: toate celelalte sunt pierdere. Dar Pavel spune: »Da, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere.« Aici este timpul prezent. El spune aceasta nu sub impresia din momentul când a căzut înaintea Domnului, ci aproape la sfârșitul vieții lui, când era în închisoare: le consider pe toate o pierdere; nu numai ce a fost câștig pentru mine, ci tot cu ce se poate lăuda omul din fire - și cu care din păcate se laudă mulți credincioși -. Toate acestea le-am considerat o pierdere din pricina »cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.«

Ori una, ori cealaltă. Tu poți da lucrurilor cărnii o alură de drăgălășenie și zici: chiar așa de rea nu este carnea. Însă aici nu este vorba de faptul, că firea este rea. Este vorba de faptul, că dacă te aștepti la ceva din partea firii, chiar și atunci când te gândești la lucrurile »bune« ale ei, atunci este imposibil ca gândurile tale să fie umplute cu adevărat de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Dacă vrei cu adevărat să alergi în cursă, atunci trebuie să renunți la tot ce te înfășoară așa de ușor (Evrei 12, 1). Tu poți fi mândru, simbolic vorbind, de un palton frumos, pe care îl porți, dar dacă vrei să alergi în cursă, trebuie să-l dezbraci. Probabil ești mândru de avantajele firii tale, dar dacă vrei să alergi, și dacă vrei să ajungi la ținta despre care este vorba aici, »ca să câștig pe Hristos«, atunci tot ce este un avantaj al firii trebuie să-l dai la o parte. Este vorba de avantajele de care ești mândru, despre care credeai odinioară că au valoare înaintea lui Dumnezeu și că este plăcut lui Dumnezeu dacă alergi după ele. Dar ele nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu și te împiedică în alergare. O, dacă am vedea cine este Domnul Isus! Dacă am avea înaintea ochilor tabloul pe care-l putem primi din Cuvânt cu privire la acest Domn, așa cum este El acum proslăvit în cer, atunci am socoti toate o pierdere și un gunoi! De ce este pentru noi deseori greu să dăm anumite lucruri la o parte și să renunțăm la ele? Sau de ce considerăm o jertfă, dacă trebuie să dăm la o parte anumite lucruri din viața noastră, lucruri plăcute cărnii noastre? Le considerăm o jertfă, deoarece le prețuim. Putem »jertfi« numai ce este important pentru noi. Gunoi nu putem jertfi. Dacă am vedea aceste lucruri în adevărata lor valoare, de gunoi, nu ar fi nici-o jertfă să renunțăm la ele. Când un copil se joacă cu o jucărie, este foarte greu să-i iei jucăria, va începe să plângă. Dacă îi arăți ceva mult mai frumos și i-l dai, va renunța imediat la vechea jucărie. Tot așa este și aici. Carnea se ține strâns de lucrurile pe care se bazează, căci nu are altceva. Omului firesc nu-i poți oferi nimic altceva, căci pentru el numai firea are importanță. Se poate spune: poți trăi așa, sau, tu trebuie să trăiești așa, însă este carnea care trebuie să facă aceasta și drept urmare este carnea care primește onoarea. Carnea, și nimic altceva, decât carnea, căci în omul firesc nu există altceva care ar putea să slujească lui Dumnezeu. Pune-L însă pe Domnul Isus, ca Omul proslăvit în cer, înaintea celui născut din nou, și toate acestea vor dispărea. Își vor pierde valoarea și importanța.

Trebuie să învățăm să privim lucrurile în legătură cu Hristos. Nu trebuie să judeci lucrurile prin ele înșile și să întrebi: de ce nu trebuie să acord timp unuia sau altuia din aceste hobby? Nu se pune întrebarea dacă ai voie, sau nu ai voie. Întrebarea este: ce înseamnă pentru tine prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus? Despre aceasta este vorba. Dacă întrebăm de ce nu avem voie să facem aceasta, sau aceea, aceasta înseamnă că nu știm cât este de sublim să-L cunoști pe El. Ce triste sunt de fapt aceste întrebări. Dacă am ști cu adevărat cât de minunat este

să-L cunoști pe El, dacă am ști câtă putere pentru slujire, câtă putere pentru viața noastră practică și pentru lucrarea noastră există atunci când dorim după cunoașterea Lui, atunci nici pe departe nu ne-am gândi să umplem gândurile și inima noastră cu alte lucruri. Am aflat astăzi cum preocuparea cu anumite lucruri înseamnă pierdere pentru mine și m-a împiedicat în pregătirea pentru seara aceasta. Este numai un exemplu. Dar așa este cu toate lucrurile din viața noastră. Nu au fost lucruri rele în sine însuși. Dar când aceste lucruri pun stăpânire pe gândurile noastre, este imposibil să fim conștienți de sublimul cunoașterii Domnului Isus. Acolo găsim putere. »Ca să câștig pe Hristos«, spune apostolul aici. Nu a câștigat el pe Hristos, atunci când a venit la credință? Într-un anumit sens, da. Domnul Isus a devenit Mântuitorul lui, despre care știa că a purtat păcatele lui pe cruce. Dar aceasta nu este câștigarea lui Hristos. Ceea ce Pavel spune aici, este ce spune cineva care aleargă în cursă și vrea să câștige premiul care îl așteaptă la terminarea alergării. Este ceea ce își dorește un soldat în slujba sa, și anume ca el, după ce a luptat bine, să fie avansat în grad. Acest grad, acest preț este Hristos. Aici înseamnă, să fim asemenea lui Hristos. Aceasta este dorința apostolului.

Poți tu înțelege aceasta? Dacă am avea aceeași impresie cu privire la Domnul Isus proslăvit în cer, dacă am fi văzut lumina (ca să putem vedea când cercetăm Cuvântul), dacă am fi auzit vocea (pe care o putem auzi când cercetăm Cuvântul), da, atunci vom putea înțelege ce își dorea apostolul: prețul chemării cerești a lui Dumnezeu – a unui Dumnezeu care a vorbit din cer și care a zis: aici este prețul, și nu pe pământ. Dacă am fi văzut acest preț, atunci nu vom dori nimic altceva, decât numai să-l câștigăm. Desigur, prețul nu-l vom câștiga niciodată pe pământ, fără îndoială este așa, căci acest preț este în cer și noi îl vom primi abia atunci când vom fi la Domnul. Dar nicidecum nu este lipsit de importanță să alergăm după el! Sunt mulți credincioși care spun: niciodată nu vom fi desăvârșiți pe pământ. Atât timp cât vom fi pe pământ, totul este slăbiciune și lipsă; nu se va schimba atâta timp cât nu vom fi la Domnul. Nu, dacă vorbim așa, ne producem singuri pagubă, ca să nu zic că producem Domnului pagubă. Ne pricinuim singuri pierdere și nu vom găsi putere de a umbla. Căci numai atunci când ochiul meu rămâne îndreptat spre Isus nu mă voi clătina și nu-mi voi pierde curajul. Dacă ochiul meu este fără prefăcătorie, adică este luminat numai de El, este umplut de Persoana Lui, atunci tot trupul este lumină; atunci mâinile mele vor ști ce să facă și picioarele vor ști unde trebuie să se oprească; atunci gura mea va ști ce să vorbească. Acestea sunt urmările, când ochiul meu este îndreptat spre Isus. Nu se merită pentru un credincios să facă așa? Desigur, Lumina este la capătul drumului și noi nu vom ajunge la lumină înainte de a parcurge tot drumul; și totuși este așa: cu cât am înaintat mai mult pe drum, cu atât mai lumina strălucește mai luminoasă, căci ne apropiem tot mai mult de ea; cărarea noastră devine mai luminoasă, vom ști mai bine cum trebuie să umblăm, și aici pe pământ ne vom asemăna tot mai mult cu El. Este hotărârea lui Dumnezeu ca noi să fim asemenea chipului Fiului Său (Romani 8, 29), dar aceasta nu înseamnă ca noi să ne dăm mulțumiți, că așa va fi când vom fi la El. Dumnezeu vrea ca noi să privim cu fața descoperită slava Domnului și astfel zi de zi să fim schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Corinteni 3, 18). Însă pentru aceasta inima noastră trebuie să fie umplută de valoarea nespuse de mare al cunoașterii Lui și să aibă dorința să câștige pe Hristos.

»Ca să câștig pe Hristos«, spune Pavel în versetul 9, »și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea.« El dorește ca Dumnezeu, atunci când îl va »cerceta« la sfârșitul călătoriei, să găsească în el o neprihănire care a luat naștere prin Hristos Isus; aceasta este neprihănirea pe care a avut-o Domnul Isus Însuși, dovedită prin aceea că Dumnezeu L-a înviat din morți. El vrea să aibă această neprihănire, care se obține prin credință. Această neprihănire nu se obține prin lucrările firii, ci prin credința în Isus Hristos, care a murit și a înviat, și care este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Este bine să înțelegem însemnătatea acestor cuvinte foarte frumoase. În Epistola către Romani este vorba și de faptul că noi am primit neprihănirea lui Dumnezeu. Însă ea este acolo în opoziție cu păcatele noastre. Mai întâi, noi am fost într-o stare păcătoasă, în care nu am fost în stare să obținem neprihănirea. După ce Pavel a descris în capitolul 3 această stare stricată, spune: »Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără Lege – despre

ea mărturisesc Legea și prorocii» (versetul 21). Dumnezeu ne-a socotit neprihăniți cu privire la vechea noastră stare păcătoasă și ne-a dăruit neprihănirea Sa. Dar nu despre aceasta este vorba aici. Aici este neprihănirea lui Dumnezeu nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la neprihănirea firii, a realizărilor cărnii. Carnea poate prezenta multe ochilor omului natural: toate realizările cărnii, cu care se mândrește și pe care noi le aducem cu plăcere lui Dumnezeu și despre care credem că sunt plăcute lui Dumnezeu. Pavel spune: ele nu mă mai interesează; chiar dacă prin lucrările firii religioase aș putea obține o neprihănire înaintea lui Dumnezeu, nu vreau să mai am o astfel de neprihănire, după ce am văzut ce înseamnă neprihănirea care este în Isus Hristos și care se obține prin credința în El.

Aici nu este vorba de faptul, dacă neprihănirea obținută prin fire are valoare, sau nu are valoare în sine însuși. Însă Pavel spune aici: chiar dacă prin Lege sau prin fire aș obține o neprihănire, această neprihănire nu mai este atrăgătoare pentru mine. De ce nu? El a văzut cine este Domnul Isus. El nu vrea o neprihănire proprie, căci atunci ar primi el onoarea. Dacă obțin o neprihănire în baza faptelor Legii, atunci *eu* voi fi onorat. Însă prin credința în Isus obținem o neprihănire prin care numai El este onorat, căci această neprihănire a luat naștere prin suferințele Sale și prin învierea Sa; numai Lui Îi datorăm aceasta, și Lui I se cuvine onoarea. Noi nu dorim să ne lăudăm prin noi înșine, ci în Hristos (versetul 3).

Pavel dorește să posede neprihănirea care este din Dumnezeu. Este o exprimare deosebită: neprihănirea din Dumnezeu. O găsim în Noul Testament numai aici. Aici nu se spune: neprihănirea Lui Dumnezeu, și anume neprihănirea pe care Dumnezeu o arată în opoziție cu neprihănirea pe care noi am obține-o prin lucrările firii, adică o neprihănire omenească. Este o diferență mare! Aici se spune: »Neprihănirea din Dumnezeu«: Dumnezeu este izvorul acestei neprihăniri. Este neprihănirea omului, dar nu este născută prin fapte omenești, ci din Dumnezeu. Nu vrem o altă neprihănire. Nu vrem ca noi să primim onoarea, ci dorim să posedăm neprihănirea care este din Dumnezeu, și pentru care I se cuvine toată onoarea. Vrem să avem o neprihănire care se bazează pe ceea ce a făcut Domnul Isus. Aceasta este la sfârșit: o neprihănire prin credință, sau mai exact spus: *din* credință, pe baza acceptării prin credință a Domnului Isus ca pe Acela care nu numai a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre, ci și a fost înviat din pricină că am socotiți neprihăniți. (Romani 4, 24, 25)

Vezi tu diferența? Oricât am fi noi de mândri cu ceea ce am obținut – de îndată ce vedem ce a dat naștere Domnul Isus, ce a obținut El pe cruce, nu mai suntem interesați de aptitudinile și realizările noastre. Le vom pune la o parte, căci vom dori să posedăm numai ce a făcut El pentru noi și să-L cunoaștem pe El și puterea învierii Lui (versetul 10). După aceasta alerga apostolul. El spune mai întâi: »... ca să câștig pe Hristos«; aceasta are loc la sfârșitul călătoriei. Abia atunci vom câștiga pe Hristos cu adevărat. Putem deci să alergăm într-acolo, și noi ne vom asemăna tot mai mult cu El, în măsura în care alergăm, dar niciodată aici pe pământ nu vom ajunge la țintă. Însă în versetul 10 este vorba, ca deja aici pe pământ să ne străduim să-L cunoaștem tot mai mult. Dacă vom întreba pe cineva, care s-a întors de curând la Domnul: cunoști pe Domnul Isus?, el va răspunde: Îl cunosc ca Mântuitorul și Domnul meu. Însă Pavel spune la sfârșitul călătoriei vieții sale creștine: »... ca să-L cunosc pe El.« Este o diferență mare dacă am cunoscut pe cineva și pot spune: da, îl cunosc – sau a spune: trăiesc în fiecare zi cu el și știu exact cum se comportă, cum gândește și ce simte. Aceasta este cunoașterea adevărată. Suntem noi interesați să-L cunoaștem în felul acesta? Dorim noi să știm ce gândește El despre noi, cum dorește El ca să umblăm? Mai mult, suntem noi interesați să știm cine este El acolo, ca Domn proslăvit? Dorim noi să cunoaștem frumusețea și slava Persoanei Sale? Numai cunoașterea Persoanei Sale și umplerea noastră cu Persoana Lui ne va da putere pentru lucrare. Dacă vrem să avem felul de gândire al lui Hristos, atunci să nu cântăm: O, nu, eu nu sunt ca Isus. Atunci eu mai sunt încă punctul central. Nu, noi trebuie să umplem gândurile noastre cu cunoașterea Persoanei Sale. Realizările noastre spirituale nu vor mai avea atunci nici-o importanță. Nu ne vom mai gândi la maturitatea noastră spirituală. Dacă suntem cu adevărat umpluți de El, atunci vom crește de la

sine. În momentul în care mă întreb dacă fac progrese spirituale, maturizarea mea spirituală va stagna, căci atunci sunt iarăși umplut cu realizările mele, cu persoana mea.

Apostolul are aici dorința să-L cunoască pe El și puterea învierii Lui. L-a văzut ca Domnul cel înviat și proslăvit. El dorea acum să experimenteze în viața lui această putere a învierii. Aceasta este ceea ce noi putem experimenta acum. Nu este puterea învierii (așa cum au presupus unii) pe care o vom cunoaște când vom învia din morți, ci este puterea învierii Sale pe care trebuie să o cunoaștem acum în viața noastră. Pavel a văzut pe Domnul Isus ca Omul înviat și proslăvit în cer. Acum dorea să afle »în trup« ce înseamnă că Hristos a înviat, ca astfel în puterea acestei învieri să-și continue drumul. Așa cum El a fost înviat prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în noua viață, adică în puterea în care a fost El înviat (Romani 6, 4). La aceasta se gândește Pavel aici, și cât de important este aceasta. Sunt mulți creștini care doresc să cunoască părtășia suferințelor Lui, care, ca și Domnul Isus, sunt gata să sufere aici pe pământ din pricina neprihănirii și din pricina Numelui Său. Dar aceasta nu este posibil *înainte* de a cunoaște puterea Invierii Sale.

Desigur aici nu este vorba de suferințele pentru aducerea mântuirii. În privința aceasta nu putem avea părtășie cu Domnul. Lucrarea de pe cruce trebuia să-o facă numai El singur. Însă suferințele pe care le-a îndurat aici pe pământ din partea oamenilor, care-L batjocureau și Îl disprețuiau, pentru că era Martorul lui Dumnezeu, suferințele pe care le-a îndurat, deoarece sufletul Lui curat era în mijlocul unei lumi îngrozitoare, stricate, *aceste* suferințe – nici măcar suferințele *pentru* El, ca martori ai Lui, ci suferințele *împreună cu* El, care rezultă din faptul că umblăm împreună cu El -, pe acestea putem să le împărtășim. Doresc inimile noastre aceasta? Sunt mulți creștini, așa cum am spus, care doresc. Dar dacă ei nu au cunoscut mai înainte puterea învierii Sale, atunci nu vor putea cunoaște părtășia suferințelor Lui, cu atât mai puțin se vor putea face una cu moartea Lui. Cum am putea să dorim să intrăm în moartea Lui, dacă mai înainte nu știm că El a obținut victoria asupra morții și a înviat? Cum am putea să îndrăznim să mergem de bună voie în întâmpinarea morții Lui, fără să cunoaștem puterea învierii Lui? Ce gând îngrozitor! Sunt mulți oameni care doresc să urmeze pe Domnul Isus. Dar cât de departe vor ei să-L urmeze? Felul de gândire al lui Hristos se arată în ascultare, care în cele din urmă a fost o ascultare până la moarte, da, moarte de cruce. Câți sunt gata să facă aceasta?

Au fost unii care au fost gata să-și dea viața pentru idealurile lor, pentru concepțiile lor creștine, dar care nu au fost născuți din nou, și de aceea nu au cunoscut puterea învierii Sale. Ei au mers, cei drept, în moartea Sa, dar în veșnicie vor trebui să rămână în această moarte. Dacă vrei cu adevărat să ai părtășie cu suferințele și cu moartea Sa, și să ajungi la învierea din morți, atunci tu trebuie ca mai înainte să fi cunoscut practic puterea învierii Sale în viața ta. Nu numai în sensul că ai murit împreună cu Hristos și ai înviat împreună cu El – acesta este începutul, e de la sine înțeles – ci și, cunoști practic în viața ta puterea învierii Sale. Așa spune Pavel în 2 Corinteni 1, 9, că în mijlocul suferințelor și prigonirilor a experimentat în trupul său ce înseamnă că Dumnezeu înviază morții, căci el a cunoscut în viața sa această putere a învierii. Chiar și un om ca Avraam, de exemplu, a cunoscut puterea acestei învieri, când a trebuit să învețe că drumul lui Dumnezeu duce peste moartea tatălui, atrofierea propriului trup (Romani 4, 19) și în cele din urmă »moartea« fiului său. Totul a murit: tatăl său, fiul său, și el însuși. Prin aceasta a cunoscut puterea învierii, și anume, a unui Dumnezeu care dă viața, acolo unde stăpânește moartea. Acest Dumnezeu este cel ce dă putere în viața unui creștin, și desfășurarea puterii într-o țară unde totul vorbește de urmările morții.

Aceasta este puterea învierii lui Hristos. Abia atunci putem avea părtășie cu suferințele Sale. Aceasta dorea apostolul. De ce? Pentru că nu dorea nimic altceva, decât numai pe Domnul. Domnul Isus a spus: »Robul nu este mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni« (Ioan 15, 20); și: »Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră« (Ioan 15, 18). Pavel nu dorea să fie mai mult decât El. Dorea să fie la Hristos, să-L cunoască și să-L câștige. Ce diferență față de ucenici. Citim în Evanghelia după Marcu 10, 32 că plini de frică au urmat pe Domnul Isus pe drumul Lui spre Ierusalim. Aceasta nu este

cunoașterea puterii învierii Sale. Aceasta nu înseamnă că mergi pe drum fiind deplin conștient cine este El și ce poate face El. Ei erau plini de frică, iar pe de altă parte vorbeau între ei, voind să știe cine este cel mai mare, și Iacov și Ioan au venit la Domnul și L-au întrebat dacă au voie să șadă la dreapta și la stânga Lui în Împărăția Sa. Aceasta nu arată că ești umplut de prețul nespus de mare al cunoașterii Lui. Este laudă în propriile calități și aptitudini, în propriile realizări ale firii. De aceea Domnul Isus a răspuns: »Puteți voi să beți paharul, pe care am să-l beau Eu, sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat eu? Putem, au zis ei. Și Isus le-a răspuns: Este adevărat că paharul pe care îl voi bea Eu, îl veți bea, și cu botezul cu care voi fi botezat Eu, veți fi botezați; dar cinstea de a șede la dreapta sau la stânga Mea, nu atâră de Mine s-o dau, ci ea este numai pentru aceia pentru care a fost pregătită.« (Marcu 10, 38-40).

Cât de cu totul altfel se prezintă lucrurile aici la Pavel! El nu era mai bun decât ei, dar el a văzut pe Domnul glorificat, ceea ce pentru cei doi ucenici nu era posibil. El a văzut frumusețea Lui și a fost atât de mult umplut cu ea, că propria lui mărime a devenit fără valoare, nu a mai avut nici-o frică și nu a mai avut nici-o altă dorință, decât să bea paharul pe care l-a băut Domnul Isus (aceasta este posibil, așa cum Domnul Însuși a spus), și să fie botezat cu botezul, cu care a fost botezat El. Nu să fie călăuzit de simțământul valorii sale și de dorința de a fi cel mai mare, ci să fie cel mai neînsemnat și în această ascultare să urmeze pe Domnul până la moarte, da, moarte de cruce. Aici nu este vorba de mântuire, așa cum am spus, ci de suferințele pe care Domnul Isus le-a îndurat din partea oamenilor. Apostolul dorea să aibă parte de ele și ca el, ca și Domnul Isus, să ajungă la acest final minunat, învierea din morți. Domnul Isus a înviat din morți. Ce desfășurare a puterii! În Evanghelia după Marcu 9, 32 citim că ucenicii s-au temut să-L întrebe, ce este învierea din morți. Pavel a știut ce înseamnă că Domnul Isus a înviat din morți și acum șade la dreapta lui Dumnezeu ca Omul înviat și proslăvit. Pavel dorea să ajungă și la această înviere din morți. El se exprimă aici în felul următor: »Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți« (versetul 11) – în orice chip, chiar dacă pentru mine ar însemna moartea, eu sunt gata pentru aceasta. Și dacă va trebui să mor, așa cum Domnul Isus a trebuit mai întâi să moară, să fie pus în mormânt și abia după aceea să ajungă la învierea din morți, eu sunt gata s-o fac, căci doresc chiar, să mă fac asemenea cu moartea Lui. Desigur, noi sperăm să fim îmbrăcați, și nu dezbrăcați (2 Corinteni 5, 4), sperăm să vină Domnul Isus, ca să schimbe trupul stării noastre smerite și să-l facă asemenea trupului Său de slavă (versetul 21). Dar dacă era necesar în alt mod să se ajungă la înnoirea trupului, apostolul era gata pentru aceasta. Dorea să ajungă la acest moment minunat, când va fi la El și va primi premiul luptei (căci El este prețul), când gândurile lui vor fi pe deplin umplute cu El și când nu va mai fi nimic care să-l distragă de la El și când va fi ca El. Aceasta este o speranță fericită.

O, nu, el nu a primit încă acest premiu al luptei, era imposibil. Nu era încă desăvârșit în această privință (sau: adus la desăvârșire) (versetul 12). Desăvârșirea este aici un cuvânt important. Citim în versetul 12 că apostolul nu era încă desăvârșit, însă în versetul 15 se spune: »toți, care suntem desăvârșiți.« Pare să se contradică. Pentru a înțelege este necesar să știm că Noul Testament vorbește despre trei feluri de desăvârșire a celor credincioși. Prima o găsim în Evrei 10, 14: »Căci printr-o singură jertfă El (Domnul Isus) a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți«. Aceasta înseamnă: prin jertfa Domnului Isus am fost făcuți desăvârșiți odată pentru totdeauna; prin credința în El am fost făcuți apți pentru totdeauna să avem parte de moștenirea sfinților, în lumină (Coloseni 1, 12). În privința aceasta am fost făcuți desăvârșiți. Nu mai este necesar să se mai adauge ceva. Aceasta este desăvârșirea pe care o posedă fiecare credincios, chiar dacă s-a întors la Domnul numai de un minut. A treia desăvârșire o găsim în versetul 12. Aceasta este desăvârșirea pe care o vom avea când vom fi la Domnul Isus și când trupul nostru va fi schimbat și va fi asemenea trupului Lui de slavă (versetul 21). Atunci nu vom mai avea carnea, sau firea (firea rea sau firea religioasă nu vor mai fi). Tot ce este în noi și amintește de lume va fi îndepărtat. Vom fi la El și Îl vom cunoaște cu adevărat în toată măreția Lui. Aceasta este a treia desăvârșire. Dar există și o a doua desăvârșire, și anume maturitatea. Aceasta nu o are unul care s-a întors de curând la Domnul. Ea se obține totuși aici pe pământ.

Aceasta este desăvârșirea prezentată în versetul 15; ea nu înseamnă că am primit deja premiul, dar avem deplina conștiință de felul în care *vom primi* premiul luptei. Nu înseamnă că s-a terminat alergarea, ci această desăvârșire cuprinde deplina conștiință despre felul cum trebuie să facem această alergare. Atunci ochiul este simplu, și nu vede nimic altceva, decât numai pe Domnul Isus. Aceasta este caracteristica părinților în Hristos (1 Ioan 2, 13,14), despre care se poate spune numai, că ei Îl cunosc pe Acela care era de la început.

Aceasta este desăvârșirea din versetul 15. Însă în versetul 12 se spune că apostolul nu poseda încă cealaltă desăvârșire, adică desăvârșirea de a fi la Hristos. După aceasta alerga el. Nu era o încercare lipsită de speranță. Alerga, ca astfel lumina să strălucească tot mai puternic și ca el să devină în viața practică tot mai mult asemenea Domnului Isus, pentru că el însuși a fost prins de Hristos Isus. Este o chestiune foarte importantă. Cât de mult se aleargă pretutindeni după neprihănire! Se aleargă după felul de gândire ca al lui Isus Hristos! Dar tu trebuie să fii mai întâi prins de Hristos Isus. Așa spune mireasa în Cântarea Cântărilor 1, 4: »Trage-mă după Tine! Și haidem să alergăm (textual: voi alerga tras de Tine).« Mulți lasă primele cuvinte la o parte și spun: Te vom urma. Mireasa spune mai întâi: Trage-mă după Tine. Mai întâi tu trebuie să fii tras. »Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis«, spune Domnul Isus (Ioan 6, 44). Însă aceia care au fost atrași de El și au fost puși cu picioarele pe cărarea neprihănirii trebuie să înceapă să alerge. Au fost puși de Domnul Isus pe blocul de start. Acum trebuie să înceapă să alerge în cursa de întrecere. Chiar dacă vor rămâne pe blocul de start, ei vor ajunge totuși în ceruri, dar ei au pierdut cursa de alergare. Vor fi mântuiți, dar ca prin foc (1 Corinteni 3, 15). Nu au învățat să cunoască cunoașterea Domnului Isus, să cunoască ce se găsește în El. Au rămas slabi, puterea lor spirituală nu s-a dezvoltat. Ce pierdere pentru ei înșiși; însă înainte de toate ce pierdere pentru Domnul! Aceasta va avea consecințe în veșnicie pentru ei. Desigur, în cer vor fi desăvârșiți, dar pentru că le lipsesc aceste experiențe creștine, Domnul nu-i va putea folosi în lucrarea Sa așa cum ar vrea, de exemplu în timpul Împărăției de o mie de ani, sau pe pământul cel nou.

Este deosebit de important cât de mult am alergat noi aici pe pământ ca să primim premiul. Apostolul însuși nu consideră că l-a primit, dar nu are altă dorință decât numai, uitând ce este în urma lui, să alerge spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (versetele 13 și 14). Uitând ce este în urmă! Imaginează-ți că el aleargă în această cursă și în fiecare clipă s-ar uita înapoi și ar spune: linia de start a fost foarte plăcută. Dacă aș fi acum acolo nu ar mai trebui să fac acest efort. Chiar dacă te-ai uita la câmpiile din jur, la toată frumusețea care rămâne în urma ta, nu vei putea să alergi. Uităm noi ce este în urma noastră? În aceasta se cuprinde totul, chiar și lucrurile cu care se mândrește firea. Totul, chiar și lucrurile de care noi ca credincioși ne-am bucurat, sau au fost prilej pentru fire, sau poate chiar ceva prin care am crezut că suntem plăcuți lui Dumnezeu. Am uitat noi? Cu cât uităm mai mult, cu atât mai mult putem să alergăm după Domnul, să-L urmăm, să-L cunoaștem mai bine și în cele din urmă să câștigăm premiul. Nu zic să uităm cine am fost. Pavel nu a uitat niciodată că a fost cel mai mare dintre păcătoși. Trebuie să ne verificăm permanent și să rugăm pe Dumnezeu: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima!« (Psalmul 139, 23). Nu trebuie să uităm cine am fost și ce am făcut. Trebuie însă să uităm – despre aceasta este vorba în tot acest capitol – lucrurile cu care ne-am lăudat odinioară, în ce ne-am căutat mântuirea, ce am prețuit odinioară și care acum sunt pentru noi numai un gunoi și o pierdere. Să ne asemănăm aceluia om de afaceri, care căuta mărgăritare (la plural!) frumoase și când a găsit un mărgăritar de preț, a uitat pe toate celelalte și l-a cumpărat (compară cu Matei 13, 45,46). Acum nu mai putea să cumpere alte mărgăritare, căci a vândut tot ce avea, toată averea, ca să posede acest mărgăritar (perlă). Nu mai existau alte perle frumoase? Cu una putea să cumpere alte zece perle, chiar dacă nu erau așa de frumoase, dar ar fi avut totuși zece. Nu, el a văzut frumusețea copleșitoare a acestei perle! Eu cred de fapt că acest tablou vorbește de ceea ce Domnul Isus a văzut în Adunare; dar nu pot face și o aplicare la ceea ce un credincios poate vedea în El? Dacă L-am văzut cu adevărat în slava Sa, și am văzut

premiul chemării cerești a lui Dumnezeu (acesta este Domnul Însuși), atunci vom uita totul și vom alerga după el.

»Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți« (versetul 15a). Dacă conștiința noastră este umplută realmente cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, să fim atunci însufelțiți de gândul acesta și să nu mai avem alte dorințe! Aici se vorbește despre trei grupe de creștini. Este bine să ne întrebăm cărei grupe aparținem. (Probabil nu aparții niciuneia din aceste trei grupe, și aceasta este posibil.) Prima constă din aceia care sunt desăvârșiți, care prin experiență au înțeles că nu este interesant să lași altceva în inimă, decât numai prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Cât de multe lucruri frumoase sunt pe pământ - și ele există, nimeni nu va contesta că Dumnezeu a dat lucruri frumoase în natură, sau oriunde altundeva -, toate aceste lucruri își pierd valoarea atunci când am văzut cine este Domnul Isus și ce înseamnă să cunoști Persoana Sa. Atunci dispar toate. Să fim însuflețiți de gândul acesta! Gândești tu altfel? »Dacă în vre-o privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință« (versetul 15b). Nu toți am progresat la fel de mult. Aici nu este vorba de lucruri firești, de credincioși firești. De aceea am spus: Probabil că sunt aici unii care nu aparțin niciuneia din aceste trei grupe, deoarece ei nu sunt duhovnicești. Aici este vorba de credincioși care nu au învățat așa cum se cuvine, că pentru Dumnezeu nimic altceva nu are valoare, decât numai Domnul Isus și că noi nu putem nimic altceva aduce lui Dumnezeu în lucrarea noastră, în rugăciunile noastre, în adorarea noastră, decât numai pe Domnul Isus Însuși, și numai pe El.

Un exemplu clar în privința aceasta avem în cei slabi și în cei tari în Romani 14. La ambele grupe este vorba de credincioși și ambele grupe sunt duhovnicești (să reținem bine aceasta), căci și cei slabi doresc cu sinceritate să slujească Domnului. Ei socotesc, de exemplu, o zi mai presus de alta. Ei nu făceau aceasta în felul în care cunoaștem noi sărbătorile creștine, care nu au nimic a face cu devotarea noastră pentru Domnul. Însă ei erau slabi pentru că nu vedeau, că pentru cei tari, cei desăvârșiți, toate zilele erau la fel. Că Dumnezeu nu acordă nici-o valoare unor astfel de forme și practici exterioare, ci totul este duhovnicesc, și tot așa trebuie să fie și lucrarea noastră. Acești credincioși aveau în întregime dorința să slujească Domnului, dar ei nu au învățat că tot ce este din carne (sau: fire; chiar și ținerea acestor zile, care au fost într-adevăr date de Dumnezeu, dar care erau numai o umbră), și-au pierdut însemnătatea, după ce a venit realitatea (Coloseni 2, 17). Ei, deci, nu erau »desăvârșiți«, nu erau maturizați. Nu puteau fi umpluți cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, căci în inima lor mai era loc pentru practicile vechi, iudaice. Făceau aceasta cu cele mai bune intenții, dar era slăbiciune. Pavel spune: Dumnezeu vă va descoperi și aceasta. Dar în ceea ce am ajuns de aceiași părere, să umblăm la fel (versetele 15, 16). Observi că aici nu este vorba de credincioși neduhovnicești? Crezi tu că Dumnezeu va spune unui credincios carnal, care este indiferent și face ce gândește, după plăcerea și inima lui (uneori trebuie să ne întrebăm dacă este credincios): totul este în ordine cu tine, îți voi descoperi și aceasta, mergi mai departe așa cum ești? Dumnezeu nu va spune nicodată așa. Dumnezeu va spune: întoarce-te de pe drumul pe care mergi, căci este un drum spre dezonorarea Numelui Meu și pagubă pentru tine însuși.

Pavel spune în 1 Corinteni 2, 6: »Propovăduim înțelepciunea printre cei desăvârșiți (sau: maturizați)«. Pentru a înțelege deplina descoperire a lui Dumnezeu nu depinde dacă ai o minte scilicet, sau ai citit multe studii biblice, ci trebuie să fi desăvârșit. Această desăvârșire o aveau părinții spirituali, despre care Ioan spune că ei nu au nimic altceva, decât pe El, Cel care este de la început, acesta este Hristos. Desăvârșirea noastră nu constă în cunoștiințele noastre. Cunoștiința poate fi chiar un prilej pentru fire, ca să se umfle de mândrie, dacă nu este însoțită de dragoste (1 Corinteni 8, 1). Un frate se poate simți, fără să-și dea seama, că este mai bun decât altul, deoarece are în bibliotecă mai multă literatură de zidire sufletească, sau pentru că petrece mai mult timp în rugăciune, sau participă mai des la orele de Adunare. Toate acestea sunt realizări ale firii, la care se uită, și ele sunt spre dezonorarea Domnului.

Nu este vorba de frați și surori neduhovnicești, și nici de fire, ci de faptul că nu am văzut pe deplin, că tot ce avem nevoie se găsește numai în Domnul Isus. *Aceasta* este slăbiciunea. Despre un copilș în credință se poate spune că el are ungera Duhului Sfânt, dar el trebuie să învețe atât ce este lumea, cât și ce este răul (1 Ioan 2), înainte ca să devină un tată în Hristos și să obțină deplina maturizare a omului desăvârșit în Hristos (Efeseni 4, 13). Pentru aceasta este nevoie de creștere spirituală, care nu se găsește încă la unul tânăr în credință, căci el nu știe multe despre Domnul Isus, decât numai că El a purtat păcatele lui. Când crește, va cunoaște mai bine pe Domnul și va deveni desăvârșit. În privința aceasta trebuie să-l imităm pe Pavel.

»Urmați-mă pe mine, fraților« (versetul 17). Înțelegem că nu este vorba să avem pe apostol ținta ochilor noștrii. Pavel însuși a spus, că nu are altă țintă, decât numai pe Domnul proslăvit în cer. Dacă el spune aici: »Urmați-mă pe mine, fraților«, prin aceasta vrea să spună: voi trebuie, ca și mine, să alergați să primiți premiul chemării cerești și să fiți umpluți cu prețul nespus de mare al cunoașterii Lui. În privința aceasta să fim imitatorii lui și ai altora, care umblă tot așa ca apostolul. În contrast cu aceasta vorbește despre a treia grupă de creștini; o grupă, care poartă Numele lui Hristos, dar care nu sunt credincioși. Aici se spune – aici este o atenționare a apostolului, probabil și pentru noi, căci probabil stăm sub influența acestor creștini: se poartă ca vrăjmași ai *crucii lui Hristos* (versetul 18). Nu se spune aici că sunt *dușmani ai lui Hristos*! Nici-un om, care se numește creștin, nu poate fi totodată un dușman public al lui Hristos, căci aceasta ar fi în contradicție cu mărturisirea lui. Prin mărturisirea lui, el spune că vrea să-L urmeze pe Hristos. El vrea să-L urmeze numai în *viața* lui pe pământ, căci el este un dușman al *crucii* lui Hristos. El nu este gata să facă ce a spus Domnul în Luca 14, 27: »Și oricine nu-și poartă crucea, și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.« Dacă vrem să urmăm cu adevărat pe Domnul Isus, să avem felul de gândire al Lui (capitolul 2, 5), atunci trebuie să ținem seama de consecințe, căci drumul lui Hristos se sfârșește în ascultarea crucii. Mai există un punct de vedere mult mai important. Acești oameni sunt dușmani ai crucii lui Hristos și în sensul că ei nu vor să accepte că crucea este sfârșitul radical a tot ce este din fire: că crucea este sfârșitul radical al tuturor orânduielilor firii. Crucea nu este numai sfârșitul păcatelor noastre, ci și al realizărilor cărnii. Crucea este sfârșitul și al tuturor rânduielilor date de Dumnezeu, și care au fost bune, atunci când le-a dat Dumnezeu, dar au devenit fără importanță după ce în Hristos a venit împlinirea tuturor acestor simboluri. Oricine este un dușman al crucii, va nega aceste lucruri și prin pricina de poticnire a crucii, așa cum spune Galateni 5, 11, va ajunge la cădere. Ei nu recunosc că lumea trebuie să fie răstignită față de ei, și ei față de lume (Galateni 6, 14). Ei încearcă să introducă printre cei credincioși ceea ce a avut sfârșit pe crucea de pe Golgota.

Cele două mari greșeli din creștinătate – una din acestea am numit-o deja – constau în respingerea (deseori inconștient, căci sunt și mulți credincioși afectați de ea) a ceea ce a avut loc pe cruce. În primul rând au dat la o parte pe Duhul lui Dumnezeu, introducând vechile practici iudaice, prin care ar trebui să slujim lui Dumnezeu, să programăm străngerile noastre, lucrarea pentru Dumnezeu să se facă prin cei ce ocupă funcții stabilite de oameni, etc. Toate acestea înseamnă negarea a ceea ce a avut loc la cruce. A doua greșală cu consecințe grave este că din lucruri date de Dumnezeu, și anume botezul și Masa Domnului, s-a făcut sacrameinte (mijloace de obținere a harului). Unii protestanți spun cu bucurie că ei nu au șapte sacrameinte, așa cum au catolicii, ci numai două. Dar după Scriptură acestea sunt prea multe. Scriptura nu cunoaște nici-un alt „mijloc de a avea parte de har“, decât numai unul singur, Domnul Isus Hristos. Pentru cel credincios nu există nimic altceva prin care poate să-și întărească credința, decât numai Hristos Însuși. Tocmai aceste două practici, pe care le-a dat Dumnezeu, nu vorbesc despre viață, despre întărirea credinței, ci, dimpotrivă, despre moarte. Botezul este un tablou al morții lui Hristos, cu care ne facem una, îngropați în moartea Sa (Romani 6, 4). Masa Domnului este vestirea morții Domnului (1 Corinteni 11, 26). Aceste două practici, singurele, pe care le avem, vorbesc despre moartea lui Hristos, despre cruce, despre sfârșitul a tot ce aparține omului vechi. Ele vorbesc foarte clar, că Dumnezeu nu poate tolera nimic de la carne (fire), nu numai păcatele, ci și ce este „bun“ de la fire. Este inutil pentru Dumnezeu. Și pentru credinciosul care a văzut cine este

Domnul Isus, firea nu va mai avea nici-o însemnătate. Nici chiar realizările firii nu-l vor mai interesa. Le va considera ca pe o haină învechită, în comparație cu slava lui Hristos.

Pavel a trebuit să vorbească plângând despre acești dușmani, căci el a văzut influențele rele care porneau de la acești creștini falși. Erau mulți care se comportau astfel, așa spune aici. Ce stare! Pe când Pavel încă trăia și era în închisoare, fără posibilitatea de a face ceva, a trebuit să constate că erau mulți care voiau să readucă între cei credincioși ceea ce prin crucea lui Hristos a fost pus la o parte. Desigur, erau „creștini“, însă Pavel spune aici: »sfârșitul lor va fi pierzarea« (versetul 19). Acesta este sfârșitul oamenilor care neagă necazul crucii și nu vor să recunoască că omul cel vechi a fost omorât pe cruce. Să reținem bine aceasta! Aici nu este vorba de cei care au fost înșelați, de cei care au fost duși în rătăcire, ci de aceia care au introdus aceste sisteme greșite în creștinătate, care despart pe credincioși de Domnul. Sfârșitul lor este pierzarea, dumnezeul lor este pântecul. Ei au interese numai pentru fire, pentru ce primește trupul. Slava lor este în rușinea lor, în ceea ce Dumnezeu numește rușine, și anume încrederea în ceea ce a fost nimicit prin cruce. Omul vechi este o rușine pentru Dumnezeu, însă ei își au slava în fire, în eul propriu. Aceasta este urmarea dacă nu se recunoaște ce s-a făcut pe cruce.

Și în cele din urmă ei se gândesc la lucrurile de pe pământ. Da, nu este de mirare. Pavel scrie colosenilor că nu numai Hristos a murit pentru ei, ci și ei au murit împreună cu Hristos și au înviat împreună cu Hristos (cap. 3, 1, 2). Au mers împreună cu Hristos la moarte și au sfârșit cu tot ce este de pe pământ și de aceea să nu se mai gândească la lucrurile pământești (nu numai cele lumești!). Acestea sunt lucrurile care sunt bune în ele înșile, pe care le consumă omul natural, dar care nu se pot compara cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus. Totul se învâрте în jurul acestui singur punct. Aceasta este puterea din care ne putem întări. Puterea constă în aceea, că totul dispare dacă le comparăm cu El. De aceea trebuie să ne preocupăm mai mult cu El și să alergăm – chiar dacă la sfârșitul vieții noastre vom sta în închisoare – să-L cunoaștem mai mult, ca să-L câștigăm. Acesta este punctul nostru de vedere. Căci - și acesta este conflictul creștinilor – noi suntem încă pe pământ, și totodată nu trebuie să ne mai gândim la lucrurile pământești, căci cetățenia noastră este în ceruri (versetul 20).

Conflictul este acesta: prin moarte și prin înviere ne-am despărțit de lume și de pământ și ne-am unit cu Hristos într-o lume nouă, și cu toate acestea umblăm zilnic pe pământ. Filipenii trebuiau să nu uite că umblarea lor propriu-zisă era în cer. Puteau să înțeleagă foarte bine aceasta. Erau oameni cu cetățenie romană, care trăiau într-o colonie romană. Trăiau foarte departe de cetatea Roma, unde ar fi fost de fapt acasă. Trăiau în mijlocul unei populații păgâne. Tot așa este și cu cel credincios, spune Pavel. El se află în mijlocul împrejurărilor pământești, în mijlocul oamenilor care nu-l înțeleg și de care este despărțit prin moarte. Să nu uităm că prin moarte s-a produs o despărțire între noi și lumea care ne înconjoară! Nu numai lumea a fost răstignită față de noi, ci și noi față de lume (compară cu Galateni 6, 14). Și voi, filipenilor, așa cum acum trebuie să dovediți că sunteți romani și să vă comportați ca romani, ca și cum ați locui în Roma, tot așa trebuie să înțelegeți că cetățenia voastră (sau: umblarea voastră, relațiile voastre de viață) ca credincioși trebuie să poarte amprenta cerului. Așa cum țiganii și iudeii, care de mii de ani trăiesc împrăștiați prin țări străine și și-au păstrat datinile, cântecele populare și obiceiurile, se vizitează unul pe altul și se țin despărțiți de popoarele în mijlocul cărora trăiesc, tot așa este și cu noi. Noi locuim într-adevăr în mijlocul oamenilor din lume, dar cetățenia noastră este în cer. În cântările noastre cântăm despre dorința după patria din care venim. Da, de unde venim! Căci viața nouă din noi este viața veșnică care era din veșnicie la Dumnezeu și a venit la noi prin Isus Hristos.

Cetățenia noastră este în cer. Garanția că cetățenia noastră este acolo constă în faptul că noi știm sigur că Domnul Isus va veni de acolo ca Mântuitor (versetul 21). Nu numai ca Domn al nostru (»și astfel vom fi totdeauna cu Domnul«, 1 Tesaloniceni 4, 17), ci și ca *Mântuitor*. El va mântui nu numai trupurile noastre (Romani 8, 23) – aceasta este foarte important, și noi ne putem gândi și la aceasta (vezi versetul 21) -, ci El ne va elibera și de sistemul pământesc, în care ne găsim. Ne va elibera din conflictul în care ne găsim, căci noi ca credincioși suntem deja acum

despărțiți de lume, și totuși trăim în lume. Cu toate că noi ca credincioși nu mai avem nimic a face cu lucrurile pământești, și nu ne mai gândim la ele, suntem totuși confrunțați zilnic cu ele. El ne va elibera din acest conflict; ca Mântuitor ne va elibera din aceste lururi. Ne va duce în locul în care totul reflectă slava Persoanei Sale și vom primi cununa, care nu este alta decât El Însuși. Acolo inima noastră nu se va mai îngrijora, așa cum este inima apostolului aici, care la gândul că există dușmani ai crucii lui Hristos a trebuit să plângă (compară cu Luca 19, 41). În cer nu sunt dușmani ai crucii lui Hristos. Acolo sunt numai credincioși, numai oameni desăvârșiți. Ce gând minunat! Totul în noi este desăvârșit.

Atunci și trupul stării noastre smerite va fi asemenea trupului Său de slavă. Și trupul va fi atunci desăvârșit. În filozofia greacă trupul nu avea nici-o importanță – era numai închisoarea sufletului -, dar pentru Dumnezeu are mare importanță. El va face ca și trupul nostru să aibă parte de răscumpărare și-l va face asemenea trupului de slavă al Domnului Isus. Pavel a văzut acest trup. Pe drumul spre Damasc a căzut la pământ, copleșit de o lumină divină. Sunt convins că el nu a văzut slava deplină, căci atunci această slavă l-ar fi omorât. Așa de minunat este acest trup de slavă! Și cei necredincioși vor primi un trup de înviere, însă trupul lor nu va fi asemenea trupului Lui de slavă. Trupul lor va fi un trup fizic, nemuritor, așa că ei vor merge la pierzare în iad cu trup și suflet (Matei 10, 28). Însă trupul nostru va fi asemenea trupului Său. Lumea nu poate înțelege aceasta. Lumea nu știe ce vom fi noi; însă noi știm, căci atunci când El va fi descoperit, vom fi asemenea Lui (1 Ioan 3, 2). Nu numai că noi Îl vom vedea așa cum este, aceasta este adevărat, ci noi vom fi transformați asemenea chipului pe care Îl vom vedea. Dumnezeu în hotărârea Sa, și-a propus să ne facă în toate privințele asemenea Omului proslăvit Isus Hristos (Romani 8, 29). Chiar acum El ne formează practic, în duhul nostru, asemenea acestui Chip. Noi suntem înnoiți din zi în zi, din slavă în slavă, însă în curând vom fi transformați în chip desăvârșit. Chiar și trupul nostru va avea parte de urmările minunate ale lucrării Domnului Isus. Ce perspectivă! Atunci trupul nostru nu ne va mai împiedica în slujba pentru Domnul. El ne poate împiedica, deoarece este bolnav, sau slab, sau bătrân. Ne poate împiedica, deoarece deseori este prilej pentru fire. Acum poate fi un obstacol în multe privințe, dar atunci va avea și el parte de eliberare. Atunci Domnul Isus va veni ca Mântuitor și pentru trupul nostru. El are o putere imensă să facă aceasta; El are acea putere cu care poate să-și supună toate lucrurile. El, Cel care în baza lucrării Sale pe cruce are puterea să dea înapoi lui Dumnezeu toate lucrurile, să împace toate lucrurile cu Dumnezeu și să stăpânească cu autoritate peste toate lucrurile, nu va avea El putere să transforme trupul și să-l facă asemenea trupului Său de slavă? Ce har este aceasta! Cât de multe lucruri copleșitoare sunt deja acum pe pământ, de care putem avea parte: să-L cunoaștem pe El, să fim umpluți cu prețul nespus de mare al cunoașterii Lui. Nu pot să ți le prezint, căci tu însuși trebuie să ai imaginea Domnului proslăvit în cer, așa cum ne-o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu și pentru care Domnul vrea probabil să folosească și cuvintele mele. Dacă tu însuși nu ai privit tabloul, vei zice la toate cele spuse: cât de exagerat sunt toate acestea! Cum poate cineva să renunțe la tot ce are, la toate lucrurile de care se bucură firea, la tot ce oamenii consideră de valoare, pentru cineva pe care nu-L poate vedea și care este foarte departe de El? Dar dacă credincioșii vorbesc în felul acesta – sub premiza că sunt cu adevărat credincioși -, aceasta arată că ei nu au văzut nimic din ceea ce este Domnul Isus în realitate. Ei au probabil parte cu El, ca să ajungă în cer, ca să capete iertarea păcatelor lor, dar ei nu au avut niciodată adevărata dorință să fie umpluți de cunoașterea Lui. Urmarea este o stare de lăncezeală spirituală și slăbiciune, necunoaștință cu privire la voia Sa, este umplut cu lucrurile acestui pământ, pagubă pentru suflet și în cele din urmă o mântuire ca prin foc. Ei citesc în Evanghelie cine a fost El pe pământ, și consideră aceasta ca fiind foarte frumos. Dar pentru că nu știu cine este El acum la Dumnezeu în cer, și nu cunosc slava Sa și puterea învierii Sale, există multă slăbiciune în viața lor. Nu este slăbiciunea cauza pentru care cântăm: »Vreau să fiu ca Isus pe pământ«, în loc să uităm „eul“ și inimile noastre să fie umplute cu Persoana Lui (proslăvită în cer), așa că suntem ca și Isus?